

GUMIBA ÁGYAZOTT DRÓTKEFÉVEL

BÖNDÖR PÁL

Kóbor kutyák közé aki köveket hajít
vagy a másik aki még döggé meredten nem szabadul
méteres lánccon tartja háza őret
embertársaink szemében
aligha váltja ki annak gyanúját
hogy agyműködésében
néminemű zavarok álltak volna elő
mint én
mikor az unalmasan szemerkélő esőtől
sárga szegélyű szép kék köpenyecskéjével
törpeuszkárom megvédeni
a sokaság szemeláttára
vetemedtem.

No végre! —
jóízűket nevettek
szemembe röhögtek az emberek
kezükkel ügyesen mutatták
milyen kóros elváltozásokat sejtenek
koponyacsontom milyen betegséget rejteget!
No végre! —
összesúgtak a hátam megett!
Sokáig kellett rá várnom
de tudtam hogy eljő végre ez a nap
kijár nékem ez a csúfalkodás régóta
költészetem kis példányszámú füzetekbe rejtve
az utca népe
végre kedvére
rajtam nem mulathatott!

Bohócnak lenni
komédiásnak! Nem erre vágytam?
Gyere! Lábhoz! Gyere szépen!
A szitáló esőben csámpásan lépkedünk
s totyogunk s motyogunk s olykor rímelünk.
Jó kutya! Jó kutya! — hangsúlyozom szépen
hogy a dicséretet megértse.
Okos! — mondom s ő boldogan vakkant
a 'csúfokodókra nem csupán rám figyel
ravaszul bunyorít hozzá a szemével.
Kényeskedve ugorja át a tócsát
köpönyege lebben
nevetésre ingerlően
kiskutyám a tömeg előtt farkcsóválva
Költészetem jeleníti a Komédiába'.
Mancsával toppant
fényes orrával felém bök
— hát nem érted?
A kedvedért
ha kell bukfencet is vetek!
Pacsit nyújt a zordon Kárpátok
az Alföld bohókásan kiölti nyelvecskáját
a térdem alatt.
Gyere! Lábhoz! Megyünk haza!
A törülközővel jól kidörgölöm ázott tagjaid
fejed búbján a díszes bóbítát!
Lábhoz!

Látod a naptáron ez a jel
teliholdat ígér éjszakára
gumiba agyazott drótkefével rendbe hozom frizurád
utána kiülünk az erkélyre
de siessünk ám
míg a legártatlanabb rögeszméink is
nem bonyolódnak kimondhatatlanná!
Fujj! Rossz kutya — átkozódnak a szomszédok.
Hát hiába tartja a népi bölcsélet
hogy a kutya ugat a karaván halad
mégsem szabad?
Megugatni a Holdat?